

Mijn nieuwe ik | 4

Een hemelburger

Wanneer je wordt aangehouden door de politie, moet je een identiteitsbewijs laten zien. Daarop staan je gegevens, zoals je naam en je nationaliteit: je bent een burger van het Koninkrijk der Nederlanden.

Een christen heeft nóg een identiteitsbewijs: hij is een nieuwe schepping geworden, een vriend van Jezus, een tempel van de Geest. En hij is een burger geworden van het Koninkrijk der Bovenlanden (A.F. Troost), het rijk waarvan Jezus koning is.

Hier vreemd

Paulus heeft het evangelie verkondigd in Filippi; er is een christelijke gemeente ontstaan. Paulus schrijft jaren later aan die gemeente een brief, ter bemoediging. Dat is nodig: christenen hebben de neiging te vergeten dat ze een hemelburger zijn geworden.

Paulus roept in vers 17 de gelovigen op zijn voorbeeld na te volgen. Het gaat hem erom dat ze vasthouden aan wat hij hen verkondigd heeft. Ze moeten bij Christus blijven en niet leven alsof ze alleen burger van een aardse rijk zijn.

Veel mensen doen dat wel. ‘Hun god is hun buik’, schrijft Paulus (vers 19): zij leven voor hun behoeftes, die ze bevredigd willen hebben, ook als dat ten koste van anderen gaat. Omdat ze hun redding zoeken in de vervulling van hun verlangens, zijn ze een vijand van het kruis van Christus (vers 18).

De vraag komt op: hoe is het met onze buik? In hoeverre laat ik me in beslag nemen door aardse zaken? Waar steek jij je tijd in, wat geef jij aandacht, waar investeer jij in?

Het is logisch dat je bezig bent met aardse zaken: je bent burger van een aardse rijk. De boodschap is niet: gooi je aardse identiteitskaart weg. Maar: besef, als christen, dat de hemelse dingen belangrijker zijn. Want die hebben toekomst, de aardse niet.

Paulus zegt dat je je ondergang tegemoet gaat wanneer je helemaal op de aarde bent gericht. Je wordt niet gered.

Dat is scherp. Maar, kijk goed: Paulus zegt het met tranen in zijn ogen. Hij heeft het er moeilijk mee, wanneer mensen verloren gaan. Zie je die ogen van Paulus? Laat je terugroepen uit een leven met één identiteitsbewijs. Er is meer dan dit aardse koninkrijk!

Daar thuis

Wie in Christus gelooft, is ook burger van het hemels rijk. ‘We hebben ons burgerrecht in de hemel,’ zegt Paulus.

Hij verwijst hier naar de bijzondere positie die Filippi destijds had: de Griekse stad was een soort kolonie van Rome geworden, voor Romeinse soldaten die een tijd

Filippenzen 3, 20

Schriftlezing

Filippenzen 3, 17 – 4, 1

datum

10 mei 2018

bijzonderheid

Hemelvaartsdag

in het leger hadden gediend. Die veteranen woonden in Griekenland, maar waren in alles op Rome gericht.

Met christenen is iets vergelijkbaars aan de hand: ze wonen op aarde, maar zijn gericht op de hemel. Want zij horen bij Jezus Christus, die sinds zijn hemelvaart koning is in de hemel. Christenen laten zich door Hem regeren.

Dat blijkt onder meer uit het feit dat ze leven in de verwachting van de komst van hun redder. Want de Heer Jezus komt terug; dat was al aangekondigd bij zijn hemelvaart (*Handelingen* 1, 11).

Wie Jezus verwacht, gaat anders leven: wie straks naar een feest gaat, kijkt nu zijn kleding na. Je gaat je op Jezus' komst voorbereiden en leeft niet meer alleen voor eten en drinken, je huis en je spullen. Je houdt je bezig met de dingen van de hemel. Dat is te zien aan de keuzes die je maakt: Jezus is je koning!

Wanneer Jezus terugkomt zal Hij ‘ons armzalig lichaam gelijkmaken aan zijn verheerlijkt lichaam’ (vers 21). Ons lichaam is armzalig, want zwak en zondig: er is geen enkele reden het als een god te aanbidden. Maar Jezus zal het straks vernieuwen.

Wat is dit mooi! Een leven met één identiteitskaart loopt uit op de ondergang, maar wie ook een hemelburger is en daaruit leeft, mag glorie en heerlijkheid verwachten. Zeg maar wat je wilt!

Slot

In *De brief aan Diognetus* wordt het leven met twee identiteitskaarten mooi getekend. In de brief, aan het eind van de tweede eeuw geschreven, verdedigt de (ons onbekende) auteur de levenshouding van christenen: ‘Ze wonen in hun eigen land / maar als vreemdelingen. / Ze delen in alles mee als burgers, / maar hebben alles te lijden als vreemdelingen. / Elk vreemd land is hun vaderland / en elk land is hun vreemd. (...) / Ze vertoeven op aarde, / maar zijn thuis in de hemel’ (6, 5-9).